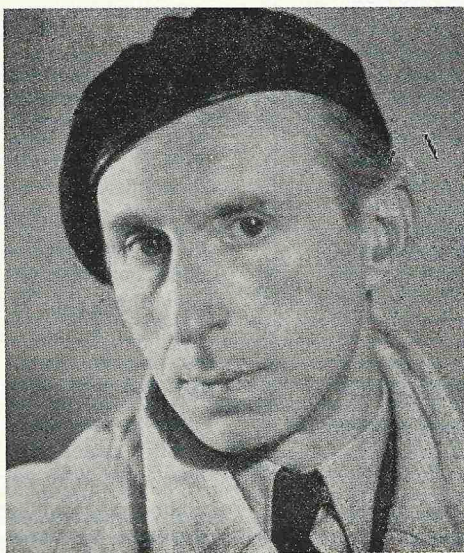

Onbekend in de nationale pers, zelden of nooit vermeld bij de aankoopkommissies, bepaald weinig exposities, maar met een plastische begaafdheid die ver boven de middelmaat reikt en op bepaalde ogenblikken rustig de vergelijking met onze grote meesters kan doorstaan... Hier wordt niet zozeer een groot schilder ontdekt, maar wordt de zeldzame kans geboden een onbegrijpelijke fout te herstellen, de kans een groot meester te geven wat hem toekomt: bewondering en waardering die even verheven zijn als het werk.

Hugo Brutin (1969)

... In die zin ontwikkelt zijn werk zich geheel in overeenstemming met zijn temperament of zijn gesteldheid van opgejaagd, getormenteerd rusteloos zoeken naar volmaaktheid: bruine tonen, uitgevreten oppervakten, in zichzelf gekeerde donkere partijen... Het toeval onderwerpt zich aan de eis van de kunstenaar die zich nooit overwonnen geeft. Vanaf dat ogenblik echter begint het avontuur van de geest. De donkere partijen, de gekleurde velden geven hun verborgen leven prijs. De textuur herinnert aan de wonderlijke samenstelling van minerale stoffen, de blik wordt uitgenodigd te speuren naar de diepte in en achter de voorgestelde figuren en zaken. Wat belangrijk is, is niet de vlakke voorstelling van pikturale vormen maar de wisselwerking die bestaat tussen scherpe lijn en gewassen gronden, tussen grafiek en matiërebehandeling, tussen huid en ingewanden...

A. Merckx (1968)

Tot 21 augustus

René
de
Lannoy

Als belangrijkste kenmerken van het werk van de Lannoy zouden wij vermelden: een haast ondenkbare technische vaardigheid, een (thans) haast even ondenkbaar evenwicht tussen het cerebrale en het emotionele, en ten slotte een koppige, niets ontziende wil om het element «tijd» te overbruggen. Men mag zeggen dat de Lannoy aan sommige werken tien jaar en meer heeft gewerkt. Een Rembrandtesk spel met donker goud dat gloeit van onder de matiëre. In een groot mikrokosmisch werk (daterend van 1940) ziet men al een voorloper van wat Landuyt zal worden. In «Variaties op verdorde zonnebloemen» vindt men een keur van diverse abstrakties. In «Oorlogsmonument» (met grafiet en andere matiëres) een syntese van de oorlogsmisère-tot-op-het-been, en twee doeken verder een analyse (een soort demembrement) van de mens in een kompositie die «pop» aandoet. Tussenin tal van werken (tekeningen, noemt de Lannoy ze) waar hij met een eigen techniek effecten bereikt die aan Klee doen denken. Zijn leven lang heeft de Lannoy als een alchemist gewerkt met een gegoochel van standolie, inkt en kogelpenkronkels. Met kollages die wij niet vermoeden en tinten die wij in onmogelijke metamorfozen zien evolueren. Tweeënzestig jaar. Veertig jaar miskend meesterschap. Met onze voorlichting, met onze zogenoemde «kommissies», met ons tentoonstellingsleven loopt toch iets mis. Dat voelt al wie deze retrospectieve bezoekt, van een man over wie nog nooit een monografie werd geschreven. En dan te denken dat wij er zoveel hebben in onze officiële bibliotheken....

P. J. Guillemin (1969)